Subota, 04.04.2020.g.

Razmišljam ovih dana o svemu što se događa u meni i oko mene. A sve

na način kako i inače živim i vjerujem u zadnjih desetak godina, od

početka mojeg obraćenja. S Gospodinom Isusom u svemu na prvom

mjestu. I u obitelji, i na poslu, i druženjima s drugim ljudima...u svemu...

Osnovno je moje rešeto, kroz koje propuštam moj svakodnevni život, je

pitanje: "Što Gospodin Bog misli o svemu i što je Njegova volja?"

U zadnjim tjednima osjećam u ovom svakodnevnom svijetu neku

nelagodu, zapravo ne znam kako bi nazvao to stanje, jer ima od raznih

opisa raznih stanja svega ponešto. Strahova, nesigurnosti, depresija,

nesnalaženja, srditosti, osuđivanja, ogovaranja, licemjerja, oholosti ...

svega a opet ništa od toga nije prevladavajuće.

Imam osjećaj da će svijet iza ovoga vremena izmisliti i neke nove nazive

koji će opisivati stanja ljudi u kojima su sada i u kojima će biti u

budućnosti. Jer, iza ovih mjeseci kušnji pandemije koronavirusa, ništa više

neće biti isto.

Osnovno mi je pitanje zadnjih dana, koje mi se zajedno s odgovorom vrti

u srcu i mislima, je to da zašto ljudi tako teško dolaze do Gospodina

Boga!?

Zašto je to tako teško!?

A onda mi se začas u srcu i mislima pojavio i odgovor.

Zato što Gospodin Bog ne dolazi čovjeku na silu nego tek kad

čovjek na to pristane i dopusti Gospodin Bogu da uđe u njegov

život.

Gospodin Bog želi slobodnog čovjeka, čovjeka koji će svojom

slobodnom voljom i pristankom reći Gospodinu Bogu:"Gospodine

Bože, sada daj Ti! Ja vjerujem da Ti sve možeš!"

No, čovjek ovih dana, kako god je u problemima, teško izgovara te riječi

iz svojeg iskrenog srca.

Razmišljajući o nekim dragim ljudima oko sebe, koji su daleko od

Gospodina Boga, i za čije se obraćenje često pomolim, brzo sam shvatio

zašto oni ne mogu Gospodina Boga pustiti u svoj život.

JER NISU SPREMNI PREPUSTITI SVOJ ŽIVOT, SVE ŠTO SE U

NJEMU DOGAĐA, GOSPODINU BOGU NA UPRAVLJANJE!

To je ta jednostavna granica, toliko jednostavna a toliko kompliciranа...

Jer, u životu nas ljudi ne postoji rješavanje problema sa "čarobnim

štapićima". Ne postoje "čarobni štapići"!

Samo čovjek, život i Gospodin Bog.

Ako su samo čovjek i život, bez Gospodina Boga, tada je to život kakvoga

sada žive mnogi oko mene i u cijelom svijetu. Prepun onih stanja koje

sam gore opisao.

Ako su zajedno čovjek, život i Gospodin Bog, tada sve dobiva drugačiji

smisao. Zapravo, tada sve ovo što se događa u našim životima i u cijelom

svijetu, za svakoga od nas dobiva stvarni smisao.

I mi pronalazimo svoje mjesto u svemu tome. I život nam je, usprkos raznim kušnjama, miran i radostan.

Razmišljam, kako i ja nisam pustio Gospodina Boga u svoj život, do trenutka dok mi se on nije srušio. Tek kada sam saznao da moram u zatvor. Tada sam izgubio zadnju slamku za koju sam se držao, izgubio sam tlo pod nogama i pao. Na pod, u dnevnoj sobi moje kuće. I počeo plakati. Kroz suze, u jednom trenutku, jednostavno sam zavapio:

"Isuse, ne mogu više. Dalje daj Ti."

Ni danas ne znam kako sam to rekao i izrekao, što se u meni zbilo. Jer

nisam išao na mise. Nisam čak znao ni Krunicu moliti...

Ali, znam da iza toga jutra više ništa, u daljnjem dijelu mojeg života, nije

bilo isto. Gospodin Bog je cijeli moj život izokrenuo i sve stvorio po novim

odnosima.

Sve ono što sam trebao izgubiti, obitelj, materijalne stvari, čast i ugled

tamo gdje živim i radim, posao, odnose sa drugim ljudima, sve je to

Gospodin Bog dobro promiješao i stvorio sve na novi način.

Nepojmljivo ljepše, jednostavnije, mirnije, radosnije. I sve je dobilo

potpuni smisao.

Kada iz svega toga maknem Gospodina Boga, ne bi se sve odmah srušilo.

Ali bi ubrzo. Jer bi se izgubilo ono što sve povezuje, Gospodin Bog.

Tako sam ponekad tužan radi drugih ljudi oko sebe koji to jednostavno ne

vide, ne osjećaju i ne mijenjaju.

Jer ovo je vrijeme kada Gospodin Bog zove. Sve ovo sotonsko djelovanje,

mrzitelja ljudskog roda, dopušteno je po Gospodinu Bogu jer nas On želi

privesti k Sebi.

Čim više izgubljenih sinova ljudskih... Jer, vrijeme drugog dolaska

Gospodina Isusa nikako više nije tako daleko...

A kako, netko bi me mogao pitati? Dakle, kako da Gospodinu Bogu

predam svoj život na upravljanje!?

Kako se to radi? Što trebam učiniti?

Kao odgovor, sigurno je na prvom mjestu odlazak na nedjeljnu misu. Pa

makar se i ništa ne zna o tome što se tamo treba raditi.

No, nekako sam naučio da nekim ljudima ne odgovorim odmah tako nego

im probam malo pojasniti prema onome što sam ja proživio u svojem

obraćenju. Jer, ima nekoliko ponašanja koja se moraju početi mijenjati.

Nabrojat ću ih onako kako mi dođu u srce.

Trebamo si prvo iskreno odgovoriti da li vjerujemo da upravljamo svoj

životom i svime što se u njemu događa? Ako da, još nismo spremni za

promjene. Ako ne, ili se dvoumimo, na početku smo...

Dalje, trebamo si iskreno odgovoriti na pitanje da li iskreno i stvarno

želimo da nam se život promijeni. Ako ne, ili samo malo, nismo spremni.

Ako da, onda možemo dalje.

Jer, trebamo početi prihvaćati druge oko sebe onakvima kakvi jesu a ne ih

pokušati promijeniti i učiniti onakvima kakvima bi mi htjeli da budu.

Trebamo se početi prema drugima odnositi bez ikakvog očekivanja da

nam ti drugi uzvrate na bilo koji način.

Trebamo činiti svaki dan samo ono što možemo, onakvi kakvi jesmo, tu

gdje jesmo.

Trebamo uzeti deset Božji zapovijedi i o njima promisliti, što svaka od njih

znači u mojem životu i gdje sam ja osobno prema svakoj od njih.

Trebam se upitati i iskreno odgovoriti da li vjerujem da iza ovog našeg

zemaljskog života ima "još nešto". I dati si odgovor zašto...

Trebamo si odgovoriti da li u našem životu postoji netko kome ne

možemo oprostiti nešto iz naše zajedničke prošlosti.

Trebamo si odgovoriti da li smatramo da se netko i na nas ljuti i da na

nam nešto ne može i neželi oprostiti.

Trebamo preispitati sami sebe, upoznati se i razgoliti sebe pred sobom da

si iskreno navedemo u čemu smo dobri a u čemu loši. U svemu što

živimo...

Bože moj ljubljeni, koliko je to toga!

A opet, od početka mojeg obraćenja prošlo je 11,5 godina i još se nisam

u svemu učvrstio... Sve sam spoznao ali u dosta toga još "padnem"...

Ali, uvijek kad padnem učinim i ono što je Gospodinu Bogu najdraže.

Dignem se i idem dalje sa željo da budem bolji čovjek i bolji vjernik.

Eto, nema "čarobnih štapića". To rade oni koji su Gospodinu Bogu predali

život na upravljanje. Idu na nedjeljne mise, bore se sa gore navedenim

pitanjima i svakog dana ustaju da budu bolji ljudi i bolji vjernici.

Sve do susreta s Gospodinom Isusom, na ovaj ili onaj način ...

GOSPODIN MOJ, I BOG MOJ, I SVE MOJE.